

Мінливе й вічне

Йоганн Вольфганг Ґете

О, лови благословіння
Для весни, що промине!..
Вмить із яблунь дощ цвітіння
Вітер західний жене.
Довго з віт листкам звисати,
Що їх тінь вітає нас?
Ураган зелені шати
Розмете в осінній час.

Я плоди з гілок зриваю —
Долю згадую людську...
Цей ще тільки дозріває,
Другий плід — уже в соку
Кожна злива мінить ріки,
Гори, доли і гаї...
Ні, не плавають нам довіку
Двічі в тому ж ручаї!

Так і ти: чи не міцними
Бачиш ти будови ці?
Глянеш іншими очима
І на мури й на двірці!
Вже й уста не ті, що вміли
В поцілункові п'янить.
І тепер, мов сарна сміла,
Хто з нас, друже, побіжить?

І рука, що так щасливо
Добрі діяла діла —
Вже не та. Усе — мінливе,
Й доля інша, ніж була.
Інший на твоєму місці
Зветься вже твоїм ім'ям...
Дай з'єднатись променисто
І початкам і кінцям!

Сам вперед лети бистріше

Від подій і від речей,
Поеднавши бурю й тишу,
Сяйво днів і тьму ночей.

Музи слав: вони у вічність
Перекинули, як міст —
Розум: форми безграничність,
Серце: твій натхненний зміст!